

de Provisorier, som Landstthinget ogsaa sad omhyggeligt og rugede over. Det var altsaa ikke nogen Hindring, hvis Ministeriet kunde bekvemme sig til at gaa tilbage til den Politik, som hidtil er ført her i Landet, det vil sige, atter hviende sig for Grundlovens Grundfæstninger. Og hvad skulde være til Hinder for, at Regjeringen i Fjor havde sagt: Vi lade de Fæstninger falde, ligesaa godt som de have kunnet lade dem falde i Nar. Det indser jeg heller ikke. De Arbeider, der ere gjorte færdige i Sommerens Løb, ere Arbeider, der ere faare libet paatrængende, og som i Virkeligheden slet ingen Betydning have for Njøbenhavns Forsvar. Der er Ingen, der nu vil paaastaa, at Njøbenhavn nu er mere uindtagelig end for 9 Maaneder siden. Naar Finantslovsforslaget ikke blev Finantslov i Fjor, er det ikke, fordi Folkethinget har nægtet denne Regjering den, eller fordi den lavede en Finantslov, der var ubrugelig i og for sig, for denne Regjering, men fordi Regjeringen foretrak at fortsætte sit provisoriske Regimente og beholde sine Gendarmere og bygge videre paa sine Fæstninger, fremfor at hviende sig for en grundlovmæssig Finantslov. Det er Grunden. Det er ikke fra Oppositionens Side, der er lavet Skinforhandling, men det er fra Regjeringens Side, der er udvist Uvillie til overhovedet at komme ind i ordnede Tilstande. Jeg har nok hørt sige: „Sa, men Regjeringen havde jo sagt i sin Medegjørelse for Dølsningen, at Finantsloven var ubrugelig, saa kunde den nu ikke bagefter gaa hen og erklære den for brugelig. Det maa jeg imidlertid tilstaa, har aldrig noget Dieblisk forebævet mig. Derfor En paa det, at Regjeringen i Februar erklærede en Finantslov for ubrugelig, vilde lade den gaa til Landstthinget i April, stolende paa, at Regjeringen ikke tog den, saa var det meget natvt, thi Regjeringen har mange Gange erklæret Ting for ubrugelige, som den bagefter tog. Jeg skal kun minde om 1882, hvor Regjeringen erklærede alt det for uantageligt, som den ganske rolig tog, da Landstthinget og Folkethinget bleve enige derom, og jeg finder ikke, at det er Noget, man kan bebrejde Regjeringen, jeg finder det meget naturligt. Regjeringen har jo altid erklæret, at naar Folkethinget og Landstthinget kunde blive enige, vilde den hviende sig, og ikke være nogen Hindring, og om det sfer paa den ene eller anden Maade, saa har Regjeringen vist, at den bruger begge Udveie. I 1882 valgte Regjeringen, som nævnt, da den havde erklæret de daværende Punkter for uantagelige, at antage dem allesammen og blive. Jeg tror ikke, at det skal lykkes at faae det slaaet fast, men jeg tilstaa, at jeg har med For-

bauselse hørt, at et Medlem af Oppositionen her i Salen har talt saaledes, at han har sagt til Regjeringen først i eet Møde, at det, Oppositionen gjorde i Fjor, var Skinforhandling — det var det Modsatte af, hvad Oppositionen udtrykkelig sagde igjennem sin Ordfører i sit Valgmanifest, gjennem sin Presse og alle Vegne — og dernæst i et andet Møde som Argument for, at Oppositionen i Fjor havde drevet Skinforhandling, anførte Ministerens egne Ord, at Finantsloven var ubrugelig. Det er dog endnu det Mærkeligste, jeg har hørt: Ministerens Angrebsord mod Oppositionen anførte som Bevis for, at Oppositionens Udtalelser vare usande. At vi skulde komme saa vidt, havde jeg ikke ventet. Altsaa, fordi Ministeren siger, at denne Finantslov er ubrugelig, saa er det derigjennem slaaet fast, at Oppositionen er gaaet ud paa at lave en ubrugelig Finantslov, og samtidig har den her i Salen og udenfor Salen og i Pressen lumskelig gaaet omkring og løiet, og sagt: nei, det gjør vi ikke. At det ikke forholder sig saaledes, tror jeg nu at have paavist, det er en Misforstaaelse fra deres Side, der ikke forstaaer Forskjellen mellem: ubrugelig for disse Personer og ubrugelig for det provisoriske System. Vi tilbød i Fjor en Finantslov, som ikke var brugelig for dem, der vilde fortsætte med det provisoriske Regimente og med Militarismen, men som var fuldt ud brugelig for enhver Regjering, der vilde administrere, hviende sig for Grundloven og opgivende Militarismen. Det var Betingelserne, og de samme stiller vi igjen i Nar. Drev vi Skinforhandling i Fjor, saa har Ministeren Ret, saa driver vi Skinforhandling i Nar, men saa vist, som vi ikke drev Skinforhandling i Fjor, som vi gjorde vort Tilbud, hvilket jeg har dokumenteret ved gjentagne Gange at oplæse Udtalelser af Tidenden, saa vist gjør vi det ikke i Nar. Men vore Betingelser ere de samme i Nar som i Fjor, jeg har allerede sagt det i mit første Foredrag: Folkethinget kan ikke gaa ind paa at votere ved Finantsloven Udgifter til Foranstaltninger, der ere gjennemførte paa Trods mod Folkethinget, og som Folkethinget hindres i at komme til at stemme over derved, at de begraves i Udvalg i Landstthinget, og Folkethinget kan ikke gaa til at votere Udgifter til Fæstninger, som det anser for ødelæggende for Landets økonomiske Fremtid og for Landets Bestaaen lige overfor Udlandet. Vil man kalde det Skinforhandling, at vi erklære, at vi ikke kunne gaa ind paa de Ting, ja, saa kan man kalde enhver Forhandling, hvor det overhovedet dreier sig om at hævde bestemte Anskuelser overfor hinanden, Skinforhandling, men det er ube-